
ПРАВЕДНИК

Вольченко Володимир Тимофійович (1923-1996)

ВРЯТОВАНА

Файтельзон (Марченко) Фіра Михайлівна (1918-1987)

Володимир Вольченко працював плановиком в ремконторі Петровського РЖУ Києва. На фронт його не взяли через короткозорість. Сестра Володимира, Антоніна Тимофіївна Вольченко, дружила з Фірою Михайлівною Файтельзон, яку перед війною призначили директором ресторану станції Київ-Пасажирський-2. У вересні 1941 року вона намагалася втекти з Києва, але під Броварами під час бомбардування була поранена уламком в ногу і повернулася до міста.

Декілька днів Володимир Вольченко переховував Фіру в своїй квартирі на бульварі Шевченка, 99. Залишатися там було небезпечно, і він відвів її до села Михайлівки Білоцерківського району Київської області. Староста села (на жаль, прізвище його невідоме) був зв'язаний з партизанами і переправив Фіру до партизанського загону «Сокіл».

Володимир став партизанським зв'язковим. Виконуючи завдання, він поступив писарем до української поліції Шевченківського району Києва і повідомляв про майбутні облави, завдяки чому багато хто unikнув арешту і відправки до Німеччини. Він відводив людей, яким загрожувала небезпека, до партизанських з'єднань Білоцерківщини.

У липні 1943 року Володимиру було доручено влаштувати іменини і запросити до себе керівників німецької і української поліції, щоб дати можливість піти до партизанів підпільникам, які служили в поліції. Тієї ночі на двох автомашинах зі зброєю і боеприпасами виїхало 46 чоловік.

У загоні Фіра вийшла заміж за партизана Михайла Степановича Марченко. У них народився син Михайло.

Після війни Володимир Тимофійович працював рахівником, а Фіра Михайлівна Марченко – директором ресторану.

1995 року Володимиру Тимофійовичу Вольченку було присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру».